

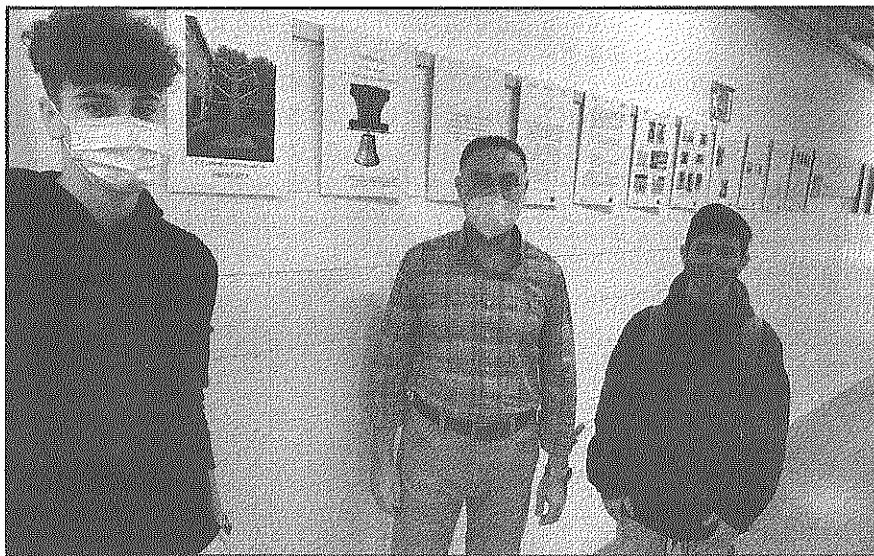

Juan Tormos publica el primer llibre sobre les campanes de l'Horta Nord

Juan Tormos, professor de l'IES Tierno Galvan, culmina un intens treball de recerca sobre les campanes de l'Horta Nord que la institució Alfons el Magnànim publicarà pròximament.

Juan Tormos porta fent un treball de camp que va començar l'any 2013 "em vaig assabentar que en el meu poble es baixaven les campanes per a restaurar la torre campanar" i aquest va ser un bon moment per a fer una bona catalogació de les campanes que hi ha a Albalat dels Sorells. A partir d'eixe moment començà una investigació i es va introduir en el món de la campana des d'una perspectiva històrica, tradicional i de les noves tecnologies.

El treball de camp ha costat al voltant de 3 o 4 anys fins el 2017. El resultat va ser un èxit, ja que la pròpia institució d'Alfons el Magnànim el va felicitar i, a més, va quedar en molt bona posició en el concurs d'assaig de la mateixa institució, cosa que va impulsar l'edició i pròxima publicació de l'obra.

Exposició de Juan Tormos amb el seu treball d'investigació a l'IES.

La nòmina de campanes al llarg de la comarca és ben interessant. Tormos confessa que "he tingut la sort de contactar amb els campaners de la catedral de València, de fet el llibre el prologa el doctor Francesc Llop i Bayo, que és un erudit en campanologia en tota Europa i és un gran campaner, de fet encara està en actiu i és el que dirigeix un poc l'associació de campaners de la catedral

de València"

Hui en dia ser campaner ja no és un ofici com era al voltant dels anys 60 que encara hi havien campaners, sobretot en la comarca de l'Horta Nord. Els últims campaners són del voltant dels anys huitanta. Era un ofici remunerat, generalment el sereno del poble o en alguns casos l'agutzil també o el sagristà, però hui en dia no. Les colles més importants de campaners

que hi ha a la nostra demarcació geogràfica són de la catedral de Sagor, també per exemple Albaida i sobretot la catedral de València, que ha anat recuperant una tradició de fa segles, que l'ha volgut mantenir d'una manera "extraordinària".

Abans era un ofici que passava de pares a fills però era una persona que no només tenia en exclusivitat eixe treball ja que eren tasques ocasionals. Tots els dies no es tocava el

difunt, tots els dies no es tocava festa, eren ocasionals, per tant la persona que s'encarregava de tocar les campanes a més havia de treballar en altres tipus de feines.

La manera de tocar les campanes també ha evolucionat amb el temps. La campana es pot moure de diverses maneres, per exemple hi ha un sistema que és manual, que és el tradicional, hi ha un altre sis-

tema que es electro-mecànic, i ara podríem parlar d'una tracció electromecànica però governada digitalment, "per tant campaners que hui en dia toquen les campanes a mà, estem parlant de molt pocs, en la nostra demarcació geogràfica. Estem parlant que hi haurà al voltant de 10 colles, no crec que siguin més, però perquè és una afició, més que una afició. Més un compromís, per mantenir eixos tocs tradicionals de segles. Heu de tindre en compte que la campana arriba a les nostres terres amb Jaume I en el S.XIII, per tant, són molts anys de recopilació de mantindre una tradició molt nostra, i clar eixe compromís de tocar les campanes a mà es un esforç físic important".

Per últim, Juan Tormos anima a conèixer el patrimoni campaner valencià i en especial visitar la sala de campanes de la torre del Micalet i la catedral de València on està la Caterina que és la campana més antiga de l'any 1340.

A. Claramonte i A. Simón 4t ESO